

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

 Ἀπουσιαζούσης τῆς Διευθύνσεως τὰ
ΕΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ εἰς οὐδένα ἀποστέλλων-
ται ἄνευ π ρ ο π λ η ρ ω μ ῆ ς.

Οἱ ἐν ταῖς Ἑπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ κκ.
Συνδρομηταὶ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν τὰς συν-
δρομάς των διὰ γραμματοσήμου ἐλληνικοῦ, ἀγ-
γλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποσέλ-
λεται δωρεὰν τοῖς Συνδρομηταῖς τῆς « Ἀθη-
ναῖδος » χρωματισμένη εἰκὼν.

Ῥαῖον πλοῖον μὲ κυματίζουσαν Ἀγγλικὴν ση-
μαίαν διήρχετο τὸν ὠκεανὸν περὶ τὸ δειλινὸν Θερινῆς
τινὸς ἡμέρας. Ἡ Ἀγγλία τότε διέκειτο εἰρηνικῶς πρὸς
ὅλα τὰ ἔθνη — ἡ θάλασσα ἦτο γαλήνιος — ὁ καιρὸς εὖ-
διος, ὁ δὲ αἴθριος ὁρίζων δὲν παρίστα σημεῖα τρικυ-
μίας· ὁ ναύκληρος ὅμως ἐφαίνετο λίαν ἀνήσυχος ῥί-
πτων πολλὰ παραχρῶν βλέμματα εἰς τινὰ διεύθυν-
σιν καὶ διευθύνων τὸ πλοῖον ἀντιθέτως. Ὁ πλοίαρχος
μὲ ὠχρὰν καὶ τεταραγμένην ὄψιν πλησιάσας αὐτὸν
τῷ λέγει:

Βεβαίως, τώρα θεόν ν' ἀσφαλισθῶμεν, κάλλιον νὰ
διευθυνώμεθα πρὸς ἀρισερὰ, διότι εὐκόλως μὲν δυνάμε-
θα νὰ πλησιάσωμεν, μετὰ δυσχερείας ὅμως θέλομεν
ἀπομακρυνθῇ.

Τί δὲ ἦτο ὁ μυστήριος οὗτος κίνδυνος;

Ἦτο ὕψαλος, εἰς τῶν ἀπατηλῶν ἐκείνων κινδύνων
τῆς θαλάσσης, ὅστις ἀκαταμαχίτως καταστρέφει παν-
τὶ τρόπον καὶ τὸ ἰσχυρότερον τῶν πλοίων. Αὐτοὶ δὲ
ἀπερικέκλιτοι προσεγγίσαντες εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ-
τον κατεβλήθησαν ὑπὸ τρόμου, καὶ ὄντως, διότι σπα-
νίως ἐκ τούτου ποτὲ σώζεται τις.

Ἀναγνώστα, ἔχε ὑπ' ὄψιν ὅτι χεῖρονες ὕψαλοι τῶν
ὠκεανέων, ὑπάρχουσιν εἰς τὴν ξηρὰν, ἦτοι αἱ ἀσέβειαι
τοῦ βίου, ἡ μέθη, τὸ χαρτοπαίγνιον, ἡ ἀτιμία καὶ τὰ

ὅμοια, ἅτινα, ὅταν ἅπαξ ἐπηρεάσωσι τὸν ἄνθρωπον,
θέλουσι τὸν παρασύρει εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἀπωλείας.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἅπασαι αἱ ἁμαρτίαι ἔχουσιν τι τὸ
ὀλέθριον μαγευτικόν, ἀλλ' αὐταὶ πλέον τῶν λοιπῶν.
Ἐὰν λοιπὸν εὐρίσκησαι ἤδη πλησίον τοιοῦτου κινδύ-
νου, φύγε χάριν τῆς ζωῆς σου. Πρόσελθε τῷ Κυρίῳ
ὅστις εἶναι ἡ μόνη καταφυγὴ καὶ προστασία σου. Ἀ-
πομακρύνθητι τῆς ὁδοῦ τῆς καταστροφῆς, ἀπόφυγε
ταύτην, μὴ διέλθῃς δι' αὐτῆς, ὀπισθοδρόμησιν καὶ
πάρελθε.

ΑΙ ΕΚ ΤΗΣ ΣΠΟΥΔΗΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΙ

Πάντες οἱ μεγάλοι ἄνδρες, ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι, ἐξ-
ύμνησαν τὰ ἐκ τῆς παιδείας καλὰ καὶ ἰδίᾳ παρέστη-
σαν τὴν παρηγορίαν, ἣν ἀντλοῦσιν ἐν τῇ σπουδῇ. Ἐ-
ὦντες ἐν τῷ παρόντι τί ἄλλοι περὶ τούτου ἔγραψαν,
δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ὅ,τι λέγει ὁ πολὺς Σατωδρι-
άνδος.

« Πῶς δύναμαι νὰ διασῶρῶ τὰ γράμματα; Θὰ ἡ-
μην λίαν ἀχάριστος, ἀφοῦ τὰ γράμματα ἐπροξένησάν
μοι τὸ γόητρον τῶν ἡμερῶν μου. Ἔσχον τὰς δυστυ-
χίας μου καθὼς τόσοι ἄλλοι· διότι περὶ τῆς ἐν τοῖς
ἄνθρωποις θλίψεως δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅ,τι λέγει ὁ
Λουκρήτιος περὶ τῆς λαμπάδος τοῦ βίου.

..... Quasi cursores vitae lampada tradunt

τούτέστι

..... Ὡς οἱ δρομεῖς παραδίδουσι τὰς λαμπάδας τοῦ βίου.

Πάντοτε εὗρον ἐν τῇ σπουδῇ λόγον εὐγενῆ νὰ ὑπο-
μείνω καρτερικῶς τὰς δυστυχίας μου. Πολλάκις, κα-
θήμενος εἰς τὸ ἄκρον ὁδοῦ ἐν Γερμανίᾳ, χωρὶς νὰ γνω-
ρίζω, τί ἐμελλον νὰ γείνω, ἐλησμόνησα τὰ δεινὰ μου
καὶ τοὺς αἰτίους τῶν δεινῶν μου, ὄνειροπολῶν εὐάρε-
στόν τινα χίμαιραν, ἣν μοι παρουσίαζαν αἱ συμπαθεῖς
Μοῦσαι, ἐκόμιζον μετ' ἐμαυτοῦ ὑπὲρ πᾶν ἀγαθὸν τὸ χει-
ρόγραφόν μου περὶ τῶν ἐρήμων τοῦ νέου κόσμου· καὶ